

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968171616/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Bække, men som ikke vare smallere eller mindre dybe end mange af Europas Floder. De maatte da ofte gaae hele Mile, indtil de enten traf en Bro, eller et andet Middel, der kunde føre dem over.

Broerne vare ikke her af det sædvanlige Slags, men bestode som oftest af Tømmerstokke, der igjen hvilede paa Træstammer, som vare fældede nærved Flodbredderne. Til andre Tider maatte de springe fra Steen til Steen eller ogsaa vade over, idet de holdt dem fast ved Træer, der strakte sig ud i Vandet; dog var dette farligt nu i Efteraarets Tid, da disse saakaldte Bække stode langt over deres sædvanlige Høider.

Ogsaa gjennem Skovene selv blev det nu vanskeligt at komme frem; thi Veien var ofte sumpet, saa de pludselig sank ned deri ligetil Knæerne. Paa mange Steder fandtes større Moradsøer, der vare fulde af Orme, Frøer, Vandsalamandere og andre Krybdyr. Undertiden blev Veien afbrudt af en Mængde omstyrtede Træer, hvis Rødder laae halvt oprevne af Jorden, og hvis Grenene vare flettede i hverandre, ligesom i et sammenfiltret Net. Endnu oftere stødte de paa enkelte Træstammer, som Stormen havde fældet. Til andre Tider bleve de indviklede i Slyngplanter, hvorfra det kostede megen Møie at komme løs, eller de maatte stige ned af Brinker og steile Bakker, hvor Stenene, naar de traadte derpaa, rullede bort under deres Fødder. Alt dette standsede tidt deres Gang og tvang dem til at gjøre store Omveie.

De Nybyggerhuse, hvori de overnattede, vare sjelden bedre, undertiden endnu langt slettere, end det, William Harris og hans Søn bebodde. Og

dog maatte de engang tilbringe flere Dage i et saadant Huus; thi de bleve pludselig, da de befandt dem nær derved, overraskede af en af hine Regnstorme, der af og til afbryde Høstens Stilhed i Amerikas Skove og formørke den ellers klare Efteraarshimmel. De maatte da være glade ved, at de fandt et Tag over deres Hoveder, uagtet det regnede ned igjennem det, og uagtet de ikke kunde faae Andet at spise under dette Tag, end et Slags Grød af Mais, der blev kogt i Melk, og der var det almindelige Næringsmiddel paa disse Steder.

Imidlertid glemte de snart de Savn, de havde lidt, da de igjen fik den vilde Natur at see, der omgav dem; thi midt under Stormen havde den iført sig sin fulde Efteraarsskædning, i hvilken den grønne Farve næsten var ganske fortrængt af den gule, den brune, den røde, den violette og af det prægtige Purpur, der, især naar Solstraalerne skinnede derpaa, frembragte et vidunderligt Indtryk. Kun de høiere Bjerge, der som oftest strakte sig langs med Floden, og der vare bedækkede med Fyr og Gran, dannede, naar de bleve synlige, et Slags dunklere og eensformig Folie til den spraglede Løvpragt.

Den lille Trusty, som William Harris forærede Fulton, havde nu ganske vant sig til ham, saa den fulgte ham uden Tvang, og da den tillige hver Nat sov ved hans Side, og hver Dag deelte hans Maaltider, saa fik den ham snart saa kjær, at den næsten aldrig paa Veien igjennem Skoven fjernede sig saa langt, at den ganske tabte ham af Sigte.

Kort efter den omtalte Regnstorm naaede de to Venner den lille By Northumberland, der allerede tolv Aar tidligere var bleven anlagt nærved det